

paa denne Maade. — Der er et andet Punkt under § 26, som jeg heller ikke godt kan lade uomtalt, skjøndt det ganske vist er omtalt af den ærede sidste Raler, den ærede 2den Landsthingsmand for 11te Kreds (Glausager). Det er Dyrtdstillaget til Embedsmændene. Det synes, som om den lille Bæftæring af Dyrtdstillaget til Embedsmændene, som nu findes paa Finantsloven, mødte en stærk Uvillie her ved Sagens 1ste Behandling, og der var Enkelte, som talte meget varmt for Dyrtdstillagets Bevarelse. Pusker jeg ikke feil, saa var vistnok det ærede 1ste kongevalgte Medlem (Andrae) en af dem, der især for Alvor tog Embedsmændene i Forsvar, og hans Argumentation gik ud paa, at naar Lønningslovene for Embedsmændene skulde revideres til næste Aar, vilde ikke alene dette Dyrtdstillæg blive Embedsmændene tillagt, men de vilde faae et ganske betydeligt større Tillæg. Saaledes mente det ærede kongevalgte Medlem, at der vilde blive fylldig Brug for det Overflud, som Statsindtægterne give og i de senere Aar have givet. Jeg skal nu hertil bemærke, at det forekommer mig, at, hvis man overhovedet anser Embedsmændenes Lønning for at være for lav, saa give man dem højere Løn, men vedvarende at give Embedsmændene Dyrtdstillæg under saa trykkende Lider som dem, vi nu leve under, finder jeg at være, jeg vil ikke sige meningsløst, men i højeste Grad uretfærdigt. Jeg kunde forstaa, at man gav Embedsmændene Dyrtdstillæg i de Aaringer, som vi havde for nogle Aar tilbage, thi da var deres Stilling ganske vist trykket; men paa den anden Side synes jeg, det var billigt, at Embedsmændene som Statsborgere maatte taale og lide noget Affavn ligesaa vel som de øvrige Samfundsborgere, der haardt trykkes af de Lider, vi nu leve under. Der er endnu en anden Grund, hvorfor jeg finder det betænkeligt, at Dyrtdstillaget findes paa dette Aars Finantslov, idet man jo veed, at til næste Aar skal Revisionen af Lønningslovene foregaa, og da staar Rigsdagen — jeg mener saavel dette Thing som det andet — i en ganske anden Grad moralsk bunden til at give et almindeligt Tillæg til Lønningerne, end den vilde være, hvis Dyrtdstillaget nu var bortfaldet. Det forekommer mig, at man burde have taget et skjønsomt Hensyn hertil og have ladet Rigsdagen staa fri og uafhængig i Besvarelsen af dette Spørgsmaal. Jeg er ikke blind for, at mangen en Embedsmand er lønnet paa en saadan Maade, at Lønningen maa siges at være utilstrækkelig; men paa den anden Side finder jeg, at, dersom disse Lønningstillæg skulde gives over en lav Sko, som man siger paa Sydsk, saaledes som de absolut ere blevene givne ifølge Procentberegningen af Dyrtdstillaget, saa er det ligesaa lidt retfærdigt, som Fordelingen af Dyrtdstillaget er retfærdig. Det forekommer mig, at det ved Revisionen af Lønningsloven maatte vise sig, at der paa mange Punkter findes Embedsmænd i et Antal, der er saa stort, at nogle maatte kunde

indbrages, og atter paa andre Steder, at der er for faa; men hvad vilde da være naturligere, end at man, hvor der var for mange Embedsmænd under visse Kontorer, affædigede nogle af dem og gav de tilbageblivende en højere Løn, saa at de kunde leve ordentligt. De Embedsmænd, som vare oversflodige, kunde da komme til en Bæftæftigelse hvor de kunde gjøre nogen virkelig Nytte i Livet. Saadanne Hensyn er man imidlertid tilbels affæret fra at tage ved Lønningslovens Revision; i alt Fald kan man ikke gjøre det i den Grad, som man vilde have kunnet, hvis ikke denne Bestemmelse om Dyrtdstillæg var vedtaget paa Finantsloven. — Jeg vilde gjerne gjøre en Hensætting til den høitærede Finantsminister, som staar i Forbindelse med mit Ønske om, at den høitærede Minister til Efteraaret vil forelægge et af mig tidligere omtalt Forslag til Lov om en Formue- og Indtægtsffat i Anledning af vort Forsvarsvesen. Jeg tror, at den høitærede Minister vil føle sig mere foranlediget dertil, naar han ser paa det store Overflud, han har i Kassebeholdningen. Jeg sigter herved navnlig til, om det ikke var muligt f. Ex. med Hensyn til vore Løbsafgifter at foretage den Forandring paa de Positioner, som kunne siges at angaa Livsfornødenheder, at man dels indskrænkede Løden og dels ophævede den. Jeg skal nævne en anden Lov, der lægger en uretfærdig Slat paa Befolkningen, og det er Loven om Stempelafgift. Ganske vist give disse Love Staten Indtægt, men jeg tror, at den kan undvære disse Indtægter, naar vi faae en Formue- og Indtægtsffat. Jeg tror, at den høitærede Conseilspræsident derved vilde gjøre sig Noget og det ikke Lidet forjænt, og høde Noget paa den stærke Uvillie og Harm, der er opstaaet imod ham, over den 12te April 1877. — Maatte jeg endnu gjøre en lille Bemærkning. Med Hensyn til Dyrtdstillaget har jeg en lille Hensætting at gjøre til den høitærede Indenrigsminister, som gaar ud paa, at jeg tror neppe, at det kan siges at være fuldstændig retfærdigt at gaad den Veit ved Afgjørelsen af disse Tillægsspørgsmaal, som man har gjort med Hensyn til Jernbanepersonalet. Jeg har en lille Optegnelse, som jeg leilighedsvis er kommen i Besiddelse af, og som turde være oplysende med Hensyn til den Maade, hvorpaa de mindre stillede Bestillingsmænd ved Jernbanevæsenet ere lønede. Jeg skal som Exempel tage en Konduktor af 2den Klasse. Han har tidligere været ansat med en fast Løn af 720 Kr. . . .

Den fungerende Formand: Det ærede Medlem tillade mig at standse ham. Det er naturligvis ikke ganske let at drage Grænser imellem, hvad der ved de enkelte Behandlinger af Lovforslagene kan bringes ind i Diskussionen, og hvad der ikke kan det; hvor der er Tvivl, gjør jeg ingen Indsigelse; men det Sidste, det ærede Med-